

sætning, at begge Love maatte kunne tilendebringes, og man havde særlig, hvad Loven om Døds- og Fællesboer angaar, sat Terminen for dens Træden i Kraft til 1ste Januar 1875, fordi man ansaa det for at være den naturligste Termin for Loven om Gebyrerne til at træde i Kraft. Smidleritid erklærede jeg den Gang, at, hvis den omtalte Forudsætning skulde bryde, maatte jeg tage det Forbehold paa et senere Trin under Sagens Forhandling, at fremsætte Forslag om en Gjenoptagelse af det oprindelige Lovforslags Bestemmelser paa disse Punkter. Det vil maasse erindres, at det blev udtalt lige over for mig, navnlig af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (H. Nielsen), at han ganske tiltraadte den Forudsætning, hvorfra jeg saaledes var gaaet ud, naar jeg stillede mig paa den ansøgte Maade lige over for det ærede Udvalgs Forslag. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds udtalte, at han for sit Vedkommende ingenlunde havde opgivet Haabet om, men tværtimod nærede godt Haab om, at det maatte lykkes at bringe ogsaa Skiftegebyrloven til endelig Behandling. Saaledes gik Sagen altsaa over til det andet Thing. De ærede Medlemmer af Folkethinget, der maatte have fulgt Forhandlingerne i det andet Thing, ville vide, at der i Landsthinget ikke før til 3die Behandling er blevet stillet noget Forslag paa disse Punkter. Ærede Medlemmer ville muligvis vide, at, da de Medlemmer af Landsthinget, som ifølge deres Stilling til Sagen fra den tidligere Samling havde en særegen Opfordring til at beskæftige sig med denne Sag, tog under Overveelse, hvilke Ændringsforslag de skulde stille til Sagens 2den Behandling, var deres Opmærksomhed ogsaa henvendt paa dette Spørgsmaal om Lovens Træden i Kraft og de Spørgsmaal, der staa i Forbindelse dermed, nemlig om Gebyrs Erlægelse i visse enkelte Tilfælde. Naar der ikke blev stillet noget Ændringsforslag til 2den Behandling i Landsthinget, da var det Justitsministerens Skyld, som opfordrede Landsthinget til at tilbageholde saadanne Ændringer angaaende Lovens Træden i Kraft saa længe som muligt, for saa længe som muligt at holde det aabent, om ikke sige Ændringer bleve unødvendige paa Grund af, at Sagen om Gebyrlovsforandringen blev fremmet. Jeg bevarede til det Sidste Forventningen derom, jeg bevarede, saa længe som det paa nogen Maade var muligt, Udsigten til, at man i denne Henseende kunde komme til at handle i fuldstændig Overensstemmelse med det ærede Folkething. Jeg tør vel forudsætte, at det ærede Folkething vil erkende, at jeg for saa vidt har handlet fuldstændig loyalt lige over for det ærede Udvalg i Folkethinget. Det var først Aftenen, før Sagen var til 3die Behandling, at de Ændringsforslag bleve stillede af mig, som det ærede Udvalgs Indstillinger nu gaa ud paa igjen at gøre om; men i Mellemtiden mellem denne Sags

2den Behandling her i Thinget og Behandlingen her i Dag er der jo foregaaet Afskilligt, som, forekommer det mig, maa siges ganske at have forandret Situationen. Den er en ganske anden i dette Dieblik, end den var, da Sagen var her til 2den Behandling. Den Gang kunde man nære det Haab, at Skiftegebyrloven maatte kunne tilendebringes. Nu i dette Dieblik tør jeg ikke hengive mig til den Forventning, at Skiftegebyrloven maatte kunne blive tilendebragt i indværende Samling. Jeg vil tillade mig at udtale, at jeg anser den Lov, som her i dette Dieblik er under Forhandling, for at være af saa stor Betydning, ikke for Juristerne, men for Landet i det Hele og for den lege Befolkning i Landet, at jeg maatte anse det for at være usforvarligt ikke at gøre Mit til, at denne Lov kan blive tilendebragt. Jeg maatte altsaa ogsaa anse det for at være usforvarligt at opgive at føre denne Lov igennem alle de Stadier, hvorom der kan være Spørgsmaal, saa længe der var nogen Udsigt til, at der derved kunde opnaas et endelig tilfredsstillende Resultat. Saa længe der var nogen Mulighed for, at Gebyrloven kunde blive færdig, vilde jeg anse det for rigtigt at afvente dette; men, naar denne Mulighed bryder, saa maa der gøres et Forsøg paa, at i det Mindste den Lov, som vi her have under Behandling, kan bringes til Ende. Og naar jeg nu har sagt, at Haabet om, at Skiftegebyrloven skulde kunne bringes til Ende, er bristet, da grunder jeg det ikke blot paa den Omstændighed, at det har vist sig, at det ærede Udvalg har troet at maatte stille Forbringer, som Finansministeren har ment ikke at kunne gaa ind paa, i Retning af yderligere Medsættelse, saaledes som det fremgaar af Betænkningen; men jeg støtter det i Forbindelse dermed paa den Omstændighed, som jo er vitterlig, og som blev fremhævet af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Nimsted), at Udvalgets Betænkning har foreligget allerede i et Tidrum, der med Hensyn til den Virksomhed, som er udfoldet i den sidste Periode, maa siges at være temmelig lang, og naar Sagen alligevel ikke er kommen til Forhandling, saa har jeg Troe til at udtale, at dette paa ingen Maade har været i Overensstemmelse med Finansministerens Ønske, men tværtimod har været meget imod hans Ønske. Naar den ikke er kommen til Behandling, maa jeg forklare Grundene dertil paa den Maade, at man har ment, at Differentierne mellem Finansministeren og det ærede Udvalg vare uovervindelige, saa at det ikke kunde nytte noget at bringe Sagen til Forhandling; jeg maa forklare det saaledes, at Udvalget ikke har villet vige paa noget Punkt og derfor ansaa en Forhandling her i Salen for tidsspildende. (En Stemme: Udvalgets Flertal!) Naar jeg siger Udvalget, mener jeg naturligvis den Del af Udvalget, som har stillet sig paa den ansøgte